

na složenky. Přes zimu občas zůstává neobývaná, ale během teplých měsíců je neustále zarezervovaná, a to až do brzkého podzimu. Někdo si ji pronajme na týden a někdo na delší dobu. Zas tak velká není, takže lidé v ní obvykle přebývají sólo, než že by se k nám stěhovaly celé rodiny. Tenhle nejnovější host si ji zarezervoval na téměř tři měsíce, až do konce srpna – skoro na celé léto. To se ještě nikdy nestalo.

„Takže se už zabydlel?“ zeptala jsem se.

„Jo. Vypadá jako slušný člověk. Moc toho nenamluvil, ale choval se zdvořile. Měl sluneční brýle, takže jsem mu do očí neviděla. To je škoda, protože oči toho o člověku hodně prozradí.“

Vím, že se jmenuje Noah, protože jsem využila informací z jeho kreditní karty a provedla základní prověrku. Jinak toho o něm moc netuším, jen že se jmenuje Noah Cavallari, je z Pensylvánie, má kartu Visa a čistý trestní rejstřík.

Našich hostů si nevšímám. Když jsem byla mladší, máma mi přísně zakázala, abych se s kýmkoli, kdo bydlí v loděnici, bavila – však víte, pro případ, že to nejsou slušní lidé. Takže i jako dospělá si ze zvyku udržuju odstup.

Součástí nájmu loděnice je i úklid – ten zařizuju já. Obvykle tam chodím odpoledne, převléknu postel, vyměním ručníky za čisté, podobně jako v hostelu. Hosté také mají přístup k pračce a sušičce v suterénu hlavního domu. Prádelna má samostatný vchod, k němuž hosté dostanou klíč. Takže přímo do našeho domu se nikdy nedostanou.

V loděnici se nachází malý kuchyňský kout, kde si nájemníci můžou vařit. Jedná se o garsonku s koupelnou. Okny na všech stranách dovnitř proudí spousta světla a nabízejí výhled na jezero.

„Jak si dneska vedla Alice?“ zeptala se Chrissy.

„Doktor jí zas upravil dávkování léku. Celkově na tom není ani nejlíp, ani nejhůř.“

Co se týče mé matky, jsou to dobré zprávy, protože roky strávila v psychiatrických léčebnách kvůli různě závažným epizodám.

Máma trpí klinickou depresí. Bojuje s tím celý život, ale od smrti mé sestry před pěti lety se její stav prudce zhoršil. Opal byla o deset let starší než já, psychicky nevyrovnaná a často utíkala z domova. Během let, kdy jsme nebyly v kontaktu, se propadala čím dál hlouběji do vlastních myšlenek a nakonec si vzala život.

Ztratit sestru bylo to nejhorší, co se mi kdy stalo. Máma se z toho nikdy nevzpamatovala. Do Opaliny smrti dokázala matka udržet svoji depresi v mezích natolik, aby mohla fungovat. To už teď neplatí.

Chrissy odešla na směnu v pečovatelském domě a nechala mě o samotě. Vyhledla jsem oknem k loděnici. Budova se sice nachází na našem pozemku, avšak dál od hlavního domu, blíž k jezeru. Vede k ní štěrková příjezdová cesta.

Kromě naleštěného černého nákladáku zaparkovaného v dálce nebylo po našem novém hostu ani památky. A to mi vyhovovalo. S úklidem počkám až do zítřejšího odpoledne. Hosté obvykle nebývají odpoledne doma.

Během dne se starám o vše potřebné. Pět večerů v týdnu také pracuju jako servírka v místní hospodě nazvané U Jacka Foleyho. A to je všechno, čemu se od doby, kdy se matce zhoršila deprese, věnuju. Někdo to tu musí vést a zodpovědnost za to padla na mě.

Dům u jezera – náš domov – a malá loděnice patří matčině rodině celá léta. Dědeček v závěti odkázal všechno mámě, svému jedinému dítěti. Jelikož vše bylo